16.03.2012 г. / 19:40:32

Родолюбие

Дядо Илья

Роден на 28 май 1805 г. в с. Берово, днес Р. Македония.

Илия Марков Попгеоргиев (по-известен като Ильо войвода) е български хайдутин и революционер, четнически войвода; национален герой и в Република Македония.
През 1850 г. събира малка дружина, с която броди няколко години из Малешевско, Пиянец и Осогово. За кратко време славата му се разнася надалеч. По време на Кримската война (1853-1856 г.) четата му нараства до 70 души и Ильо войвода става страшилище за турци и чорбаджии.

Пеят се песни, разказват се легенди за него. През 1860 г. прехвърля четата си в Сърбия, а през 1861 г. се включва в Първа българска легия. След разтуряне на легията, с част от четата си, той се настанява в Крагуевац, след това се връща в Белград, където е награден от княз Михаил Обренович с орден

и титла и му е отпусната пенсия от 150 динара. Заедно със синовете си Никола и Иван, с чета от 300 души, взема участие в Сръбско-турската война (1876). В края на войната е тежко ранен. Нещастието е не само физическо, но и морално, защото куршумът е изпратен от сръбски офицери. През Руско-турската война (1877-1878) заминава за Свищов и се поставя в услуга на руското командване, което му дава чин капитан и го прави командир на волна чета. При преминаването на Балкана е в Западния отряд на ген. Гурко.
След Освобождението на София, кап. Ильо Марков е назначен за командир на всички сборни доброволчески чети. Има заслуги за освобождението на Радомир, Дупница и Кюстендил. Той е един от българските представители при подписването на Санстефанския мирен договор. В Сан Стефано получава поредния си орден "За храброст". След подписването на Берлинския договор (1878), Ильо войвода се установява в Кюстендил, но продължава да работи за свободата на поробена Македония. Въпреки напредналата си възраст, участва в Сръбско-българската война (1885). Поради участието си във войната, сръбското правителство му отнема отпусната от княз Обренович пенсия.
Необикновената храброст на Ильо войвода и подвизите му са възпети в народни песни и още приживе му създават легендарна слава.
Издъхва на 17 април 1898 г.
През 1934 г. по проект на арх. Лозенски е изграден бюст паметник, а през 1978 г. е направен паметник на Ильо Войвода в Кюстендил. Къщата му е реставрирана и адаптирана като къща-музей.

buditeli.info © 2017